

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă informativă privind jurisprudența Curții nr. 129

Aprilie 2010

Vörður Ólafsson c. Islandei - 20161/06

Hotărâre din 27.4.2010 [Secția a IV-a]

Articolul 11

Articolul 11-1

Libertatea de asociere

Obligația impusă unui neaderent să achite o cotizație unei federații industriale private: *violare*

În fapt – Reclamantul este un antreprenor în construcții și membru al Asociației Antreprenorilor în Construcții. În temeiul Legii privind contribuțiile profesionale (Legea nr. 134/1993), acesta era obligat să achite o contribuție – numită contribuție profesională – de 0,08 % din activitățile sale industriale Federației industriilor din Islanda („FII”), organizație privată care număra între 1 100 și 1 200 membri. Nici reclamantul și nici Asociația Antreprenorilor în Construcții nu erau membri ai acestei federații. Mai mult de 10 000 de persoane achitau această contribuție, a cărui produs era utilizat de către FII pentru promovarea industriei și dezvoltării industriale a țării. Reclamantul a intentat o procedură în fața instanțelor interne pentru a contesta obligația sa de a plăti această contribuție. Cererea sa a fost respinsă. Curtea Supremă a hotărât, în special, că plata contribuției profesionale nu angajează/nu implică aderarea obligatorie la FII și că legislatorul nu și-a depășit competența deoarece legea impunea/obliga FII să utilizeze produsul contribuției pentru promovarea industriei islandeze și, în consecință, în beneficiul activităților care sunt supuse plății contribuției.

În drept – Articolul 11: Prima întrebare care se pune este dacă obligația reclamantului de a plăti contribuția financiară FII, se analizează ca fiind o aderare obligatorie, care aduce atingere aspectului negativ al libertății de asociere a reclamantului. Dacă nici reclamantul, și nici Asociația Antreprenorilor în Construcții, a cărui membru este reclamantul, nu au fost constrânși să „adere” la FII, adică să devină membri, obligația impusă reclamantului este foarte

asemănătoare/este similară aderării la o asociație dintr-un aspect important, achitarea unei contribuții financiare. Reclamantul a fost impus de lege să susțină financiar o organizație de drept privat la care acesta nu a ales să se afilieze și care apără politici contrare propriilor opinii și intereselor politice. Dacă contribuțiile individuale sunt, fără îndoială, modeste, regimul de contribuții profesionale reprezintă un sistem de finanțare important, în favoarea unei singure organizații, FII. În plus, spre deosebire de membrii altor asociații, cei de la FII au dreptul ca cotizația lor de membru să le fie dedusă din sumele achitate cu titlu de contribuție profesională. În consecință, FII și membrii săi beneficiază de un tratament mai favorabil decât alte asociații și membrii acestora. În concluzie, obligația impusă de lege reclamantului de a achita o contribuție financiară a constituit o ingerință în exercitarea de către reclamant a dreptului său de a nu adera la o asociație. Această obligație era prevăzută de lege și urmarea scopul legitim de protecție a drepturilor și intereselor altuia. În ceea ce privește dacă ingerința era necesară într-o societate democratică, Curtea admite că au fost prezentate motive pertinente în susținerea introducerii acestei măsuri, în special, promovarea industriei islandeze prin atribuirea de fonduri unei mari federații unice (FII) care cuprinde o mare varietate de activități profesionale din toate sectoarele industriei, în locul unei dispersări a fondurilor între mai multe asociații mici. În plus, privind întrebarea dacă motivele furnizate erau suficiente, Curtea observă nu numai că legea națională în cauză nu definește în mod clar rolul și misiunea FII, deoarece aceasta nu fixează nicio obligație specifică federației, dar în plus, nu există nicio transparență și nici obligația de a purta răspundere față de persoanele care nu sunt membre, așa cum este reclamantul, privind utilizarea produsului contribuțiilor. Definiția rolului și misiunii FII („a promova industria și dezvoltarea industriei în Islanda” și „a prezenta un raport o dată în an Ministerului Industriei privind utilizarea fondurilor”) este foarte largă și imprecisă. Federația nu are nicio obligație specifică față de persoanele care nu sunt membre, dar care achită contribuția. În plus, FII nu face obiectul niciunui control sistematic aprofundat: aceasta are puterea nelimitată de a decide repartizarea fondurilor ce provin din contribuția profesională și Ministerul Industriei, căruia aceasta este obligată să raporteze, nu este în măsură să intervină atâta timp cât această repartizare se efectuează în cadrul legii. Prin urmare, Curtea nu este convinsă că există garanții adecvate care se asigură ca FII nu favorizează membrii săi și nu dezavantajează reclamantul și alte persoane care nu sunt membre. Autoritățile islandeze nu au justificat deci în mod suficient ingerința în exercitarea de către reclamant a libertății sale de asociere și nu au asigurat un just echilibru între dreptul reclamantului de a nu adera la o asociație, pe de o parte, și interesul general de a promova și dezvolta industria islandeză, pe de altă parte.

Concluzie: violare (unanimitate).

Articolul 41: nicio cerere formulată cu titlu de daune.

© **Consiliul European/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012**

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului European (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Poate fi reprodusă în scop necomercial, cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior la Fondul fiduciar pentru drepturile omului. Dacă intenționați să utilizați vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© **Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2012**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has share it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012**

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.